

Македонски, Стішалъ и се свъръла въ войската
 Александрова. Александръ былъ вжсѣдналъ вохро-
 жѣнъ, и иписовалъ въиската си. Авѣссъ Стішалъ
 близъ при Александра, потеглилъ сѣбата си, и целъ
 да го оудари въ оучите, но не полѣчилъ: само му
 закѣчилъ шлѣмътъ, и присѣкалъ връхътъ му, и
 дошло до главата му, и Обрѣсналъ го като съ
 браснѣчь.

АЛЕКСАНДРЪ ОТЪА НЕПОВРЕДЕНЪ.

Александръ позналъ тѣтакси, защо това злѣ не
 былѣ отъ неговите челоуѣцы: и рѣкълъ: не ме оу-
 дари рѣка Македонска, но отъ безъ силните Пер-
 сы ѣ. И тѣтакси оуловили Авѣсса, зѣли му сѣба-
 та сътъ рѣката, Обезорѣжили го, и го завѣли при
 Александра. Александръ му рѣкълъ: отъ гдѣ си
 челоуѣче и името ти какъ выкатъ; тѣи отвѣщѣлъ:
 името ми ѣ Авѣссъ, и отъ Персія самъ, перво вла-
 горѣдно на-Даріа. Заради любовта му дойдѣхъ да
 те оувѣемъ, и да се изгѣвимъ тѣла чѣсъ, за да се
 извѣви Господарѣо ми, и сѣчка Персія отъ тебе и
 отъ войската ти. Александръ му рѣкълъ: О зло-
 полѣчне Авѣссе! заради любовта на Господарѣо скве-
 гѣ ли си направилъ такова намѣрѣнїе; азъ сега щѣхъ
 да самъ изгѣвенъ отъ тебе, ами ты какъ мѣсли-
 ше да останешъ веке живъ; Авѣссъ отвѣщѣлъ:
 азъ искахъ да направимъ вѣлата на-Господарѣо си
 за да се зарѣдова, а заради мене както щѣха Бѣ-